

Arrest

nr. 223 864 van 10 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BEL
Statieplaats 6-7
8630 VEURNE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. STOROJENKO *loco* advocaat J. BEL en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 3 november 2015, verklaart er zich op 4 november 2015 vluchteling.

1.2. Op 16 januari 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit Nahre Shahi, gelegen in het gelijknamige district in de provincie Balkh. U bent Tadzjiek van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan.

Een jaar voor uw vertrek begon u een liefdesrelatie met uw buurmeisje, Leila. Jullie spraken één keer per week met elkaar af. Bij haar thuis, bij u thuis of in de stad. Op een dag was ze alleen thuis en vroeg ze u om naar haar te komen. U hield haar in uw armen en sprak met haar. Op dat moment kwam plots haar broer binnen. U wou weglopen, maar hij versperde u de weg. Na een gevecht kon u toch ontkomen. U vluchtte naar het huis van uw oom waar u nog een week verbleef. Omdat u van uw vader hoorde dat de familie van uw vriendin u wilde vermoorden, besloot u samen met uw ouders dat u naar het buitenland moest vluchten.

U was ongeveer twee maanden onderweg toen u op 3 november 2015 aankwam in België. Eén dag later vroeg u hier asiel aan. Bij uw aankomst in België verklaarde u 16 jaar oud te zijn.

In het opvangcentrum in België leerde u Omid, een andere Afghaan, kennen met wie u bevriend raakte. Hij kreeg een positieve beslissing en kon het centrum verlaten. Na een tijdje kon u intrekken in een sociale woning. Op een avond, toen jullie hadden afgesproken, hebben jullie samen veel gesproken. Op een bepaald moment zei Omid dat jullie van elkaars gezelschap moesten genieten. Daarop hadden jullie fysieke betrekkingen met elkaar. Dit gebeurde ongeveer één jaar geleden. Sindsdien vormen jullie een koppel. Buiten Omid en uw advocaat is niemand op de hoogte van uw geaardheid.

Bij een mogelijke terugkeer naar Afghanistan vreest u dat uw leven in gevaar is door uw seksuele geaardheid. U verklaart dat het leven van homoseksuelen er in gevaar is aangezien hun seksuele beleving in strijd is met de islam.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara voor.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten of er niet naar te kunnen terugkeren, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorafgaandelijk moet worden opgemerkt dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) voorhiel bij aankomst in België minderjarig te zijn (zie Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling). De dienst Voogdij liet op 27 november 2015 echter een medisch onderzoek uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde, tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3, §2, eerste lid, 2° en 6 tot 8 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, en laatst gewijzigd bij wet van 12 mei 2014. Het medisch onderzoek toonde aan dat u op 27 november 2015 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, vermoedelijk 20 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. Aldus kon u niet worden beschouwd als minderjarige bij uw aankomst hier. Tijdens het gehoor op het CGVS bleef u volhouden dat u 16 jaar oud was op het moment van uw aankomst in België (CGVS, p. 3). Dat u uw werkelijke leeftijd hebt achtergehouden en u zich bewust een lagere (minderjarige) leeftijd hebt aangemeten ten tijde van uw asielaanvraag bij de Belgische autoriteiten, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

De taskara die u hebt voorgelegd om uw verklaringen over uw minderjarigheid ten tijde van uw aankomst in België te ondersteunen, is geenszins in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt immers dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan ze geenszins om de wetenschappelijke vaststellingen van het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde te ondermijnen.

Daarnaast kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw relatie met uw buurmeisje, Leila, en de problemen die u als gevolg daarvan hebt ondervonden.

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw één jaar durende relatie met Leila, allerm minst doorleefd overkomen. Toen u de kans kreeg te vertellen over alles wat u leuk vond aan Leila, kwam u niet verder dan te stellen dat u haar ingesteldheid en de manier waarop ze sprak leuk vond. Gevraagd om meer te vertellen over haar ingesteldheid, verklaarde u dat ze uw advies accepteerde en meestal akkoord ging met wat u zei. U verklaarde tevens dat ze u op een positieve manier inspireerde door te zeggen dat u een goede jongen moest zijn en dat u uw lessen moest volgen (CGVS, p. 10). Dat u ondanks verschillende aansporingen om meer te vertellen niet verder komt dan dergelijke banale verklaringen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden relatie met Leila.

Ook toen u gevraagd werd naar het karakter en het privé-leven van Leila, bleef u erg op de vlakte. Gevraagd wat voor dingen Leila graag deed, stelde u dat ze een eenvoudig meisje was dat niet veel contacten had. Opnieuw gevraagd naar zaken die Leila graag deed, kwam u niet verder dan te stellen dat ze hield van wat u haar vertelde. Verder kon u zich niet meteen iets voor de geest halen (CGVS, p. 10-11). Toen u even later herhaaldelijk werd gevraagd om te vertellen over de hobby's van Leila, kwam u niet verder dan de mededeling dat ze veel sprak, af en toe een grapje maakte en veel advies gaf (CGVS, p. 12-13). U bleek er verder geen flauw idee van te hebben wie de beste vriendinnen van Leila waren. Meer nog, u kon zich zelfs geen enkele vriend van Leila voor de geest halen. Gevraagd hoe het komt dat u geen enkele vriend(in) van haar kent, stelde u dat u niet voortdurend bij haar was en daardoor haar vrienden niet kende (CGVS, p. 13).

Ook uw verklaringen over uw afspraakjes met Leila maken geenszins een doorleefde indruk. U verklaarde dat jullie elkaar wekelijks zagen, ofwel bij één van jullie thuis ofwel in stad. Gevraagd naar wat jullie deden als jullie samen waren, komt u niet verder dan de mededeling dat jullie met elkaar spraken en iets kochten als jullie buiten waren (CGVS, p. 11). Toen u de kans kreeg om verder uit te weiden over jullie gesprekken, bleef u opnieuw op de vlakte en stelde u dat jullie over alles spraken, bijvoorbeeld over de dingen die jullie kochten. Daarnaast stelt u dat jullie ook spraken over de natuur, de school en jullie lessen (CGVS, p. 11). Gevraagd om te vertellen over een gebeurtenis die zich voordeed toen jullie samen waren; iets leuks of iets opmerkelijks, stelt u aanvankelijk dat uw relatie al lang geleden is en dat u zich niets belangrijks meer kan herinneren. Toen u opnieuw de kans kreeg om meer in detail te vertellen over eender welk moment waarop jullie samen waren, stelde u dat jullie nooit veel tijd hadden toen jullie elkaar zagen en dat u zich daardoor niets kon herinneren. Opnieuw aangemoedigd om in detail te vertellen over een afspraakje in de stad, stelde u dat jullie steeds naar de plaats Rawza gingen. Jullie namen er dan plaats op een bankje en spraken met elkaar of gaven er eten aan de duiven. Verder aangemoedigd om te vertellen wat jullie daar zoal bespraken, verklaart u: "We spraken over de duiven. Of gelijk wat we zagen, daar spraken we over" (CGVS, p. 11-12). Dat uw verklaringen hieromtrent geenszins het anekdotische overstijgen, doet verder afbreuk aan uw voorgehouden relatie met Leila en de problemen die u als gevolg van die relatie zou hebben ondervonden.

Voorts is het erg opmerkelijk dat u sinds uw vertrek uit Afghanistan geen enkele blijk van interesse heeft vertoond voor de lotgevallen van Leila. Gevraagd naar wat er met Leila is gebeurd nadat haar broer jullie relatie had ontdekt, stelt u dat jullie sindsdien geen contact meer hebben gehad. Vreemd genoeg hebt u sindsdien aan niemand in Afghanistan gevraagd of er nieuws was over Leila. Gevraagd naar de achterliggende reden van dit nalaten, stelt u dat dit geen enkele zin zou hebben. U haalt aan dat haar familie haar misschien wreed of slecht heeft behandeld en dat u dat niet wenst te weten (CGVS, p. 14). Ermee geconfronteerd dat het erg opmerkelijk is dat u niet wenst te weten te komen hoe het met het meisje is gesteld met wie u een liefdesrelatie had op het moment van uw vertrek uit Afghanistan, verklaart u enkel dat u weet dat het een beetje vreemd lijkt, maar dat u het niet wil weten (CGVS, p. 14). Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden relatie met Leila. Daarnaast moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw gedrag op het moment dat de broer van Leila thuiskwam, weinig aannemelijk zijn. Zo verklaart u dat u zich met Leila in de woonkamer bevond toen jullie een deur in het huis hoorden opengaan. Gevraagd welke deur toen precies werd geopend, verklaart u dat de broer van Leila toen een deur had geopend waardoor hij zich in de yard bevond (CGVS, p. 15). Vreemd genoeg ging u op dat moment kijken wie er die deur had geopend (CGVS, p. 9). Toen u werd gevraagd waarom niet Leila maar u toen ging kijken om te zien wie er thuis was gekomen, verklaarde u dat er geen plaats was in dat huis waar u zich kon verstoppen en dat u zo snel mogelijk moest zien weg te komen uit haar woning (CGVS, p. 14). Opnieuw gevraagd waarom Leila toen niet zelf is gaan kijken in een poging om de persoon die thuis was gekomen af te leiden en u de mogelijkheid te bieden om te ontsnappen, antwoordt u steeds naast de kwestie. U stelt opnieuw dat u zich niet kon verbergen in de living en dat gelijk wie er binnenkwam u daar gemakkelijk zou kunnen zien. U haalt tevens aan dat het moeilijker zou geweest zijn voor u om te ontsnappen indien de persoon die thuis was gekomen zich in de woonkamer had bevonden (CGVS, p. 14). Uw verklaringen zijn evenwel weinig aannemelijk. Dat u en Leila niet hebben geprobeerd om de persoon die thuis was gekomen af te leiden, maar dat u zelf meteen de confrontatie hebt opgezocht, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met de familie van Leila.

Daarnaast is het erg opmerkelijk dat uw familie sinds het ontstaan van het conflict geen enkele poging heeft ondernomen om te bemiddelen met de familie van Leila. U stelt dat uw familie voor het incident naar de familie van Leila is gegaan om haar hand te vragen, maar dat dit voorstel werd geweigerd omdat jullie soennieten zijn en Leila's familie sjiiitisch is. Gevraagd waarom er na het incident niemand heeft proberen te onderhandelen met de familie van Leila, stelt u dat het niet mogelijk was omdat ze jullie maulawi's (religieuze leiders) niet accepteren omdat ze een verschillende religie aanhangen.

Gevraagd of jullie dan een lokale oudere leider (malik) hebben gecontacteerd om te onderhandelen, stelt u dat dit mogelijk zou zijn, maar dat de malik het niet heeft gedaan. Toen hierover werd doorgevraagd, moest u evenwel toegeven dat uw familie geen enkele malik heeft gecontacteerd in een poging om te bemiddelen. Gevraagd waarom dat niet is gebeurd, stelt u dat u denkt dat het komt omdat ze sjiiten zijn en het advies van een soenniet niet zouden willen accepteren (CGVS, p. 15-16). Gevraagd of uw familie ooit een poging heeft ondernomen om te onderhandelen met de familie van Leila, geeft u toe dat dit nooit is gebeurd (CGVS, p. 16). De door u geschetste gang van zaken is evenwel weinig aannemelijk. Van een familie wiens zoon het land heeft moeten ontvluchten door een geheime liefdesrelatie met een lid van een naburige familie, kan logischerwijze worden verwacht dat ze pogingen zou ondernemen om met die familie tot een overeenkomst te komen. Dat uw familie op geen enkel moment ook maar enige actie heeft ondernomen om zich te verzoenen met de familie van Leila, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de problemen waardoor u Afghanistan zou hebben verlaten.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden relatie met Leila en aan de problemen die u als gevolg daarvan zou hebben ondervonden.

Daarnaast kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden **vrees voor vervolging in Afghanistan op basis van uw homoseksuele geaardheid**. U hebt uw voorgehouden homoseksuele geaardheid en uw liefdesrelatie met een man in België immers geenszins aannemelijk kunnen maken.

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw bewustwording als homoseksueel weinig aannemelijk zijn. U verklaart dat u voorafgaand aan uw relatie met uw Afghaanse partner Omid ongeveer een jaar met hem samenwoonde in het opvangcentrum en dat u in die periode (erotische) gevoelens voor hem begon te krijgen (CGVS, p. 18). Gevraagd naar uw gevoel toen u zich bewust werd van de aantrekking die Omid op u uitoefende, verklaart u dat u er zich heel goed over voelde en dat u geen angst voelde. U geeft tevens aan dat uw eerste ervaring met een relatie met een meisje heel slecht was afgelopen. Daardoor was u gestopt met van meisjes te houden (CGVS, p. 18-19). Toen u ter bevestiging werd gevraagd of u geen relaties meer wou met een meisje omdat uw eerste relatie slecht was afgelopen, bevestigde u dit (CGVS, p. 19). U gaf aan dat u zich goed voelde over uzelf toen u ontdekte dat u homoseksueel was. Gevraagd of u zich toen trots voelde, bevestigde u dit (CGVS, p. 19). Uw verklaringen zijn erg opmerkelijk, te meer daar u verklaart dat het leven van homoseksuelen in gevaar is in Afghanistan en dat homoseksualiteit in strijd is met de islam (CGVS, p. 19). Gevraagd of u, rekening houdend met die situatie in Afghanistan, u nog steeds goed voelde toen u ontdekte dat u homoseksueel was, antwoordde u bevestigend. U gaf aan dat u zich goed voelde omdat u niet in Afghanistan was en nooit meer terug wilde gaan (CGVS, p. 19). Dat u ondanks de problematische situatie voor homoseksuelen in Afghanistan en binnen de Afghaanse gemeenschap in het algemeen, geen enkel gevoel van twijfel of ontreddeering gewaar bent geworden na uw ontdekking van uw homoseksualiteit, is hoogst opmerkelijk.

Toen vervolgens werd gevraagd naar de mening van uw familie en vrienden over homoseksualiteit, gaf u aan dat uw familie en vrienden alle banden met u zouden verbreken indien ze dit over u zouden ontdekken en dat uw ouders u zelf zouden vermoorden indien ze de waarheid over uw seksualiteit zouden achterhalen (CGVS, p. 19). Gevraagd naar uw gevoel daarbij, verklaarde u dat u zich daarover heel slecht voelde. U verklaarde geen contact meer met uw familie te hebben omdat u hen niet kunt vertellen over uw geaardheid. U bent bang dat u daardoor uw familie zou kunnen verliezen (CGVS, p. 20). Dat u pas na verschillende vragen over uw familie en hun houding ten opzichte van homoseksualiteit aangeeft dat u zich slecht voelt bij het feit dat u tegenover hen nooit eerlijk zal kunnen zijn over uw seksuele geaardheid, is opmerkelijk.

Ook uw verklaringen over uw gevoel als religieuze persoon bij de ontdekking van uw homoseksualiteit zijn weinig aannemelijk. U verklaart dat u wel degelijk een moslim bent, maar dat u niet heel gelovig bent. U stelt dat u bier en andere zaken drinkt. U geeft daarbij ook aan dat u doet wat u wilt (CGVS, p. 20). Gevraagd naar de positie van de islam ten opzichte van homoseksuelen, stelt u dat u daar niet veel informatie over heeft, maar dat homoseksuelen moeten worden vermoord volgens de islam. Om geen problemen te krijgen met andere Afghanen houden u en Omid daardoor jullie relatie verborgen (CGVS, p. 20). Gevraagd naar uw gevoel bij de vaststelling dat uw religie mensen zoals u wil vermoorden, stelt u niet in Afghanistan te zijn en verklaart u dat niemand u hier iets kan opleggen. Meermaals gevraagd of uw relatie met de islam veranderd is sinds u ontdekt heeft dat u homoseksueel bent, verklaart u enkel dat u in het verleden geen sterke band had met uw religie en dat die relatie nu nog steeds zwak is (CGVS, p. 20). Andermaal komen uw verklaringen weinig doorleefd over.

Het is eveneens opmerkelijk dat u op geen enkel moment de behoefte voelde om met iemand te spreken toen u gewaar werd dat u zich aangetrokken voelde tot Omid.

Hiernaar gevraagd stelt u louter dat u er met niemand over wilde spreken omdat die persoon dan mogelijk overstuur zou geraken (CGVS, p. 20).

Gelet op uw Afghaanse origine en uw religieuze achtergrond is het opmerkelijk dat u klaarblijkelijk geen enkel moment van vertwijfeling hebt gekend toen u bij uzelf gewaar werd dat u homoseksueel bent. Enkel tijdens de nacht dat u voor het eerst seksuele betrekkingen had met Omid, had u een beetje twijfels. U verklaarde dat u toen voor het eerst een relatie had met een man, dat het iets nieuws was en dat alles wat men voor het eerst doet niet natuurlijk lijkt. Maar naargelang de nacht zich voltrok voelde het goed aan en wilde u die relatie verder ontwikkelen (CGVS, p. 17). Andermaal maken uw verklaringen ter zake een weinig doorleefde indruk.

Voorts is het opmerkelijk dat uw (homo)seksuele gevoelens beperkt blijven tot Omid. Gevraagd naar uw gevoelens voor personen van hetzelfde geslacht, stelt u dat u geen gevoelens heeft, maar dat u zich enkel aangetrokken voelt tot Omid. U verklaart dat u zich nooit aangetrokken heeft gevoeld tot een andere man (CGVS, p. 21). U geeft aan dat u zich niet langer aangetrokken voelt tot vrouwen na uw slechte ervaringen in uw eerste relatie. U geeft aan dat u als gevolg daarvan veel problemen heeft gekend en een 'koud hart' hebt gekregen tegenover vrouwen (CGVS, p. 21). U bent er evenwel zeker van dat uw seksualiteit niet nog een keer zal veranderen. U geeft aan dat u geniet van uw homoseksualiteit en dat u dat genot niet wil verliezen (CGVS, p. 21).

Daarnaast maken ook uw verklaringen over uw relatie met Omid een weinig doorleefde indruk. Zo is het opmerkelijk dat u noch Omid wist dat de andere persoon homoseksueel was voor jullie op een nacht seksuele betrekkingen hadden met elkaar (CGVS, p. 20). Op een dronken avond vertelde Omid u plots dat jullie van elkaar moesten genieten en dat jullie moesten ontdekken hoe het voelde. Daarop accepteerde u zijn voorstel (CGVS, p. 21). Toen u werd voorgelegd dat Omid een groot risico nam om u zo'n voorstel te doen aangezien u zich erg beledigd had kunnen voelen en helemaal anders had kunnen reageren, verklaarde u enkel dat jullie een beetje twijfelden over elkaars geaardheid. Toen hierover werd doorgevraagd, moest u evenwel toegeven dat Omid u nooit had verteld dat hij twijfelde over uw geaardheid. U hebt evenmin ooit aan Omid gevraagd hoe hij wist dat u homoseksueel was. U stelt enkel dat jullie elkaar begrepen (CGVS, p. 22).

Voorts is het opmerkelijk dat u nauwelijks iets afweet over Omid, met wie u inmiddels bijna een jaar een liefdesrelatie zou hebben (CGVS, p. 18). Zo heeft u er geen idee van of Omid voor u al andere (seksuele) relaties heeft gehad (CGVS, p. 22). U weet evenmin waar Omid zijn seksuele geaardheid heeft ontdekt. U geeft aan dat Omid geboren is in Afghanistan en opgroeide in Iran, maar weet niet of hij zich op één van die plaatsen al bewust was van zijn geaardheid (CGVS, p. 23). Over de ouders van Omid kunt u enkel vertellen dat zijn vader gestorven is in Iran en dat hij zijn moeder onderweg is kwijtgeraakt tussen Turkije en Griekenland. U heeft er evenwel geen idee van wat hun namen zijn. U weet evenmin wat geleid heeft tot het overlijden van zijn vader in Iran (CGVS, p. 24). De woonplaats van Omid in Iran kent u niet. U weet niet of hij daar naar school is gegaan of heeft gewerkt. U weet wel dat hij afkomstig is uit het district Shindand in de provincie Herat. De naam van het dorp waaruit hij afkomstig is, kent u evenwel niet. U weet evenmin waarom Omid en zijn familie Afghanistan hebben verlaten. U weet ook niet of hij nog andere familie heeft in Afghanistan. Zelfs van de etnie van Omid bent u niet op de hoogte (CGVS, p. 25).

Ook over jullie relatie zijn uw verklaringen bijzonder summier. U stelt dat jullie elkaar eens om de twee weken zien en verder beperkt telefonisch contact hebben. Gevraagd naar de reden waarom jullie elkaar niet vaker contacteren, herhaalt u enkel dat jullie elkaar niet veel bellen. Gevraagd waarom jullie niet vaker met elkaar afspreken, stelt u slechts dat u soms bezig bent en dat hij soms ook bezig is (CGVS, p. 26). Gevraagd naar zaken waar hij goed en slecht in is, stelt u slechts dat u denkt dat hij goed kan werken met zijn handen. Slechte dingen hebt u naar eigen zeggen nog niet gezien (CGVS, p. 26). Gevraagd naar zijn hobby's verklaart u dat hij graag spelletjes speelt zoals tafeltennis en voetbal. Gevraagd of hij andere interesses heeft buiten sport, moet u aanvankelijk toegeven dat u nergens op kan komen. Vervolgens stelt u dat u denkt dat hij graag tekent (CGVS, p. 26). Gevraagd naar mooie of verdrietige momenten die u met Omid heeft beleefd, stelt u dat jullie meestal gelukkig zijn. Gevraagd om meer te vertellen over een mooi moment waarop jullie gelukkig waren, stelt u eerst dat u zich geen moment voor de geest kan halen. Vervolgens haalt u aan dat het soms heel interessant is als jullie samen naar een komische film kijken. Gevraagd naar de naam van de film die jullie zagen toen jullie zo'n moment beleefden, stelt u enkel dat jullie veel films zagen (CGVS, p. 28).

Ten slotte moet worden opgemerkt dat u geen enkele informatie heeft over de leefwereld van homoseksuelen in België. U verklaart dat u geïnteresseerd bent om te weten te komen waar homoseksuelen elkaar ontmoeten of samen feest vieren, maar dat u daar nog nooit naar hebt gezocht. Gevraagd of u ooit al enige moeite hebt gedaan om daar meer over te weten te komen, stelt u dat u niet wist of het al dan niet bestond (CGVS, p. 28).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd om uw voorgehouden homoseksuele geaardheid aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Balkh province van 28 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het gros van de incidenten die er plaatsvinden zijn "non-conflict related". Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile"doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen.

De provincie blijkt bovendien een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere noordelijke en noordoostelijke provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967 en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Per drager brengt de commissaris-generaal op 14 mei 2019 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van december 2017, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 en het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij wordt bedreigd door de familie van zijn buurmeisje met wie hij een (geheime) liefdesrelatie had, alsook dat hij in België een homoseksuele relatie begon met Omid, een Afghaan in België, waardoor hij ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst vreest voor zijn leven. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) waar hij zich bij zijn aankomst in België voordeed als minderjarige, uit het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij blijkt dat hij ouder dan 18 jaar is, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid alsook aan de bewijswaarde van zijn taskara (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), temeer gelet op de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') betreffende corruptie en documentfraude in Afghanistan; (ii) geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden relatie met zijn buurmeisje Leila, gelet op (a) zijn vage en niet-doorleefde verklaringen over deze relatie, over het karakter en het privéleven van Leila en over de afspraakjes die zij zouden hebben gehad, (b) zijn gebrek aan interesse voor wat er met Leila gebeurde sinds zijn vertrek uit Afghanistan, (c) het onaannemelijk karakter van zijn verklaringen over het moment waarop zij door de broer van Leila zouden zijn betrapt, en (d) het nalaten van zijn familie om met de familie van Leila te bemiddelen; en (iii) evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid en homoseksuele relatie met Omid, gelet op (a) zijn onaannemelijke verklaringen over zijn bewustwording van zijn homoseksuele geaardheid, (b) zijn bewering dat zijn homoseksuele gevoelens zich beperken tot Omid niet te rijmen valt met zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid, (c) zijn niet-doorleefde verklaringen over zijn relatie met Omid en zijn gebrekkige kennis over de persoon van Omid, en (d) zijn gebrekkige kennis over de leefwereld van homoseksuelen in België.

2.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat waar verzoeker zich bij zijn aankomst in België voordeed als minderjarige, uit het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij blijkt dat hij ouder dan 18 jaar is, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid alsook aan de bewijswaarde van zijn taskara (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), temeer gelet op de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') betreffende corruptie en documentfraude in Afghanistan:

“Voorafgaandelijk moet worden opgemerkt dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) voorhiel bij aankomst in België minderjarig te zijn (zie Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling). De dienst Voogdij liet op 27 november 2015 echter een medisch onderzoek uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde, tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3, §2, eerste lid, 2° en 6 tot 8 van Titel XIII, hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de Wet van 24 december 2002, en laatst gewijzigd bij wet van 12 mei 2014. Het medisch onderzoek toonde aan dat u op 27 november 2015 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, vermoedelijk 20 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. Aldus kon u niet worden beschouwd als minderjarige bij uw aankomst hier. Tijdens het gehoor op het CGVS bleef u volhouden dat u 16 jaar oud was op het moment van uw aankomst in België (CGVS, p. 3). Dat u uw werkelijke leeftijd hebt achtergehouden en u zich bewust een lagere (minderjarige) leeftijd hebt aangemeten ten tijde van uw asielaanvraag bij de Belgische autoriteiten, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

De taskara die u hebt voorgelegd om uw verklaringen over uw minderjarigheid ten tijde van uw aankomst in België te ondersteunen, is geenszins in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt immers dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan ze geenszins om de wetenschappelijke vaststellingen van het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde te ondermijnen.”

In zijn verzoekschrift houdt verzoeker voor dat er in het medisch onderzoek twijfel wordt geuit, dat rekening dient te worden gehouden met de jongste leeftijd, dat uit het medisch onderzoek blijkt dat hij maximum 18 jaar oud kan zijn zodat hij rekening houdend met de standaarddeviatie tussen 16 en 20 jaar oud moet zijn, dat hij erbij blijft dat hij 16 jaar oud was en dat hij het niet hoeft te pikken *“te horen*

zeggen dat zijn algemene geloofwaardigheid aangetast wordt omdat de bevinding van het medisch onderzoek niet aantonen wat het Commissariaat-generaal graag als resultaat had gezien”, en dat de commissaris-generaal zijn taskara niet opzij kan schuiven louter omdat dit document niet in het kraam van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen past.

De Raad stelt vast dat in de beslissing van de Dienst Voogdij met betrekking tot verzoekers medisch onderzoek inzake zijn leeftijd als volgt wordt gesteld:

“Overwegende dat de conclusie van het medisch onderzoek als volgt luidt: “Analyse van deze gegevens geeft mijns inziens aan dat G.S. op datum van 27-11-2015 een leeftijd heeft van 20 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar”;

Overwegende dat uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is;” (eigen onderlijning) (administratief dossier, stuk 10).

Aldus dient vastgesteld dat verzoekers leeftijd op 27 november 2015 schommelde tussen 18 en 22 jaar oud. Geen enkele rechtsregel verplicht de asielinstanties om inzake de leeftijdsbepaling van een verzoeker om internationale bescherming enkel rekening te houden met de laagst mogelijke uit een medisch onderzoek gebleken leeftijd. Zelfs indien *in casu* met de laagst mogelijke leeftijd in het medisch onderzoek van verzoeker wordt rekening gehouden, namelijk 18 jaar, blijkt dat verzoeker hoe dan ook niet minderjarig was ten tijde van zijn aankomst in België. Bovendien blijkt nergens uit de beslissing van de Dienst Voogdij dat er sprake is van enige twijfel bij het resultaat van het medisch onderzoek. Gelet op het voorgaande, is het duidelijk dat het gebruik van het woord “vermoedelijk” in de bestreden beslissing (*“Het medisch onderzoek toonde aan dat u op 27 november 2015 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, vermoedelijk 20 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar.”* (eigen onderlijning)) dient te worden geïnterpreteerd in die zin dat rekening dient te worden gehouden met de opgegeven standaarddeviatie van twee jaar.

Het feit dat verzoeker zich bij zijn aankomst in België onterecht als minderjarige voordeed en aan zijn ongeloofwaardig bevonden leeftijd vasthield tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, doet wel degelijk afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid. Dit klemt des te meer daar verzoeker ook in onderhavig verzoekschrift nog steeds volhardt in zijn eerdere verklaring dat hij bij zijn aankomst in België 16 jaar oud was.

De vaststellingen van de Dienst Voogdij doen ook afbreuk aan de bewijswaarde van de voorgelegde taskara (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), temeer daar uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in verband met corruptie en documentfraude in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert.

Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 10). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten.

2.3.2.4. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden relatie met zijn buurmeisje Leila, gelet op (a) verzoekers vage en niet-doorleefde verklaringen over deze relatie, over het karakter en het privéleven van Leila en over de afspraken die zij zouden hebben gehad, (b) verzoekers gebrek aan interesse voor wat er met Leila gebeurde sinds zijn vertrek uit Afghanistan, (c) het onaannemelijk karakter van verzoekers verklaringen over het moment waarop zij door de broer van Leila zouden zijn betrappt, en (d) het nalaten van verzoekers familie om met de familie van Leila te bemiddelen:

*“Daarnaast kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over **uw relatie met uw buurmeisje, Leila, en de problemen die u als gevolg daarvan hebt ondervonden.***

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw één jaar durende relatie met Leila, allerm minst doorleefd overkomen. Toen u de kans kreeg te vertellen over alles wat u leuk vond aan Leila, kwam u niet verder dan te stellen dat u haar ingesteldheid en de manier waarop ze sprak leuk vond. Gevraagd om meer te vertellen over haar ingesteldheid, verklaarde u dat ze uw advies accepteerde en meestal akkoord ging met wat u zei. U verklaarde tevens dat ze u op een positieve manier inspireerde door te zeggen dat u een goede jongen moest zijn en dat u uw lessen moest volgen (CGVS, p. 10). Dat u ondanks verschillende aansporingen om meer te vertellen niet verder komt dan dergelijke banale verklaringen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden relatie met Leila.

Ook toen u gevraagd werd naar het karakter en het privé-leven van Leila, bleef u erg op de vlakte. Gevraagd wat voor dingen Leila graag deed, stelde u dat ze een eenvoudig meisje was dat niet veel contacten had. Opnieuw gevraagd naar zaken die Leila graag deed, kwam u niet verder dan te stellen dat ze hield van wat u haar vertelde. Verder kon u zich niet meteen iets voor de geest halen (CGVS, p. 10-11). Toen u even later herhaaldelijk werd gevraagd om te vertellen over de hobby's van Leila, kwam u niet verder dan de mededeling dat ze veel sprak, af en toe een grapje maakte en veel advies gaf (CGVS, p. 12-13). U bleek er verder geen flauw idee van te hebben wie de beste vriendinnen van Leila waren. Meer nog, u kon zich zelfs geen enkele vriend van Leila voor de geest halen. Gevraagd hoe het komt dat u geen enkele vriend(in) van haar kent, stelde u dat u niet voortdurend bij haar was en daardoor haar vrienden niet kende (CGVS, p. 13).

Ook uw verklaringen over uw afspraakjes met Leila maken geenszins een doorleefde indruk. U verklaarde dat jullie elkaar wekelijks zagen, ofwel bij één van jullie thuis ofwel in stad. Gevraagd naar wat jullie deden als jullie samen waren, komt u niet verder dan de mededeling dat jullie met elkaar spraken en iets kochten als jullie buiten waren (CGVS, p. 11). Toen u de kans kreeg om verder uit te weiden over jullie gesprekken, bleef u opnieuw op de vlakte en stelde u dat jullie over alles spraken, bijvoorbeeld over de dingen die jullie kochten. Daarnaast stelt u dat jullie ook spraken over de natuur, de school en jullie lessen (CGVS, p. 11). Gevraagd om te vertellen over een gebeurtenis die zich voordeed toen jullie samen waren; iets leuks of iets opmerkelijks, stelt u aanvankelijk dat uw relatie al lang geleden is en dat u zich niets belangrijks meer kan herinneren. Toen u opnieuw de kans kreeg om meer in detail te vertellen over eender welk moment waarop jullie samen waren, stelde u dat jullie nooit veel tijd hadden toen jullie elkaar zagen en dat u zich daardoor niets kon herinneren. Opnieuw aangemoedigd om in detail te vertellen over een afspraakje in de stad, stelde u dat jullie steeds naar de plaats Rawza gingen. Jullie namen er dan plaats op een bankje en spraken met elkaar of gaven er eten aan de duiven. Verder aangemoedigd om te vertellen wat jullie daar zoal bespraken, verklaart u: "We spraken over de duiven. Of gelijk wat we zagen, daar spraken we over" (CGVS, p. 11-12). Dat uw verklaringen hieromtrent geenszins het anekdotische overstijgen, doet verder afbreuk aan uw voorgehouden relatie met Leila en de problemen die u als gevolg van die relatie zou hebben ondervonden.

Voorts is het erg opmerkelijk dat u sinds uw vertrek uit Afghanistan geen enkele blijk van interesse heeft vertoond voor de lotgevallen van Leila. Gevraagd naar wat er met Leila is gebeurd nadat haar broer jullie relatie had ontdekt, stelt u dat jullie sindsdien geen contact meer hebben gehad. Vreemd genoeg hebt u sindsdien aan niemand in Afghanistan gevraagd of er nieuws was over Leila. Gevraagd naar de achterliggende reden van dit nalaten, stelt u dat dit geen enkele zin zou hebben. U haalt aan dat haar familie haar misschien wreed of slecht heeft behandeld en dat u dat niet wenst te weten (CGVS, p. 14). Ermee geconfronteerd dat het erg opmerkelijk is dat u niet wenst te weten te komen hoe het met het meisje is gesteld met wie u een liefdesrelatie had op het moment van uw vertrek uit Afghanistan, verklaart u enkel dat u weet dat het een beetje vreemd lijkt, maar dat u het niet wil weten (CGVS, p. 14). Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden relatie met Leila. Daarnaast moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw gedrag op het moment dat de broer van Leila thuiskwam, weinig aannemelijk zijn. Zo verklaart u dat u zich met Leila in de woonkamer bevond toen jullie een deur in het huis hoorden opengaan. Gevraagd welke deur toen precies werd geopend, verklaart u dat de broer van Leila toen een deur had geopend waardoor hij zich in de yard bevond (CGVS, p. 15). Vreemd genoeg ging u op dat moment kijken wie er die deur had geopend (CGVS, p. 9). Toen u werd gevraagd waarom niet Leila maar u toen ging kijken om te zien wie er thuis was gekomen, verklaarde u dat er geen plaats was in dat huis waar u zich kon verstoppen en dat u zo snel mogelijk moest zien weg te komen uit haar woning (CGVS, p. 14). Opnieuw gevraagd waarom Leila toen niet zelf is gaan kijken in een poging om de persoon die thuis was gekomen af te leiden en u de mogelijkheid te bieden om te ontsnappen, antwoordt u steeds naast de kwestie. U stelt opnieuw dat u zich niet kon verbergen in de living en dat gelijk wie er binnenkwam u daar gemakkelijk zou kunnen zien. U haalt tevens aan dat het moeilijker zou geweest zijn voor u om te ontsnappen indien de persoon die thuis was gekomen zich in de woonkamer had bevonden (CGVS, p. 14). Uw verklaringen zijn evenwel weinig aannemelijk. Dat u en Leila niet hebben geprobeerd om de persoon die thuis was gekomen af te leiden, maar dat u zelf meteen de confrontatie hebt opgezocht, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met de familie van Leila.

Daarnaast is het erg opmerkelijk dat uw familie sinds het ontstaan van het conflict geen enkele poging heeft ondernomen om te bemiddelen met de familie van Leila. U stelt dat uw familie voor het incident naar de familie van Leila is gegaan om haar hand te vragen, maar dat dit voorstel werd geweigerd omdat jullie soennieten zijn en Leila's familie sjiiitisch is. Gevraagd waarom er na het incident niemand heeft proberen te onderhandelen met de familie van Leila, stelt u dat het niet mogelijk was omdat ze jullie maulawi's (religieuze leiders) niet accepteren omdat ze een verschillende religie aanhangen.

Gevraagd of jullie dan een lokale oudere leider (malik) hebben gecontacteerd om te onderhandelen, stelt u dat dit mogelijk zou zijn, maar dat de malik het niet heeft gedaan. Toen hierover werd doorgevraagd, moest u evenwel toegeven dat uw familie geen enkele malik heeft gecontacteerd in een poging om te bemiddelen. Gevraagd waarom dat niet is gebeurd, stelt u dat u denkt dat het komt omdat ze sjiiten zijn en het advies van een soenniet niet zouden willen accepteren (CGVS, p. 15-16). Gevraagd of uw familie ooit een poging heeft ondernomen om te onderhandelen met de familie van Leila, geeft u toe dat dit nooit is gebeurd (CGVS, p. 16). De door u geschetste gang van zaken is evenwel weinig aannemelijk. Van een familie wiens zoon het land heeft moeten ontvluchten door een geheime liefdesrelatie met een lid van een naburige familie, kan logischerwijze worden verwacht dat ze pogingen zou ondernemen om met die familie tot een overeenkomst te komen. Dat uw familie op geen enkel moment ook maar enige actie heeft ondernomen om zich te verzoenen met de familie van Leila, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de problemen waardoor u Afghanistan zou hebben verlaten.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden relatie met Leila en aan de problemen die u als gevolg daarvan zou hebben ondervonden.”

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat “*de manier van het bedrijven van de liefde in de Westerse maatschappij totaal niet dezelfde is als deze in Afghanistan*”, dat bij gearrangeerde huwelijken sprake is van een beperking van genegenheid en affectie waarbij seksuele contacten pas “*in het post-huwelijkstijdperk naar voor komen*” en dat zijn contacten met Leila “*werden steeds gestroomlijnd door de schrik betrappt te worden*” waardoor het voor hem niet zo eigenaardig is dat hij niet veel op de hoogte was over hetgeen zich rond Leila afspeelde.

De Raad wijst erop dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker gedetailleerde, doorleefde, geloofwaardige en coherente verklaringen kan afleggen over zijn relatie met zijn buurmeisje, temeer daar hij beweert heden internationale bescherming te behoeven omwille van problemen naar aanleiding van deze relatie. Uit de uitgebreide en pertinente motivering in de bestreden beslissing, zoals hiervoor geciteerd, blijkt zulks *in casu* echter allerm minst het geval te zijn. Verzoekers verklaringen over Leila en zijn beweerde relatie met haar beperken zich tot vaagheden en algemeenheden en missen elke doorleefdheid. De bewering dat “*het bedrijven van de liefde in de Westerse maatschappij totaal niet dezelfde is als deze in Afghanistan*” volstaat op zich niet om een verschoning te bieden voor verzoekers gebrekkige verklaringen over Leila en zijn beweerde relatie met haar. Dat verzoeker steeds schrik had om betrappt te worden, versterkt de redelijke verwachting dat verzoeker op een doorleefde en gedetailleerde wijze kan vertellen over zijn beweerde relatie met Leila gelet op het grote risico dat deze relatie met zich zou meebrengen daar de angst om betrappt te worden zelfs ieder contact met Leila zou hebben “*gestroomlijnd*”. Waar verzoeker verwijst naar een beperking van genegenheid en affectie bij gearrangeerde huwelijken, dient erop gewezen dat *in casu* geen sprake is van een gearrangeerd huwelijk.

Verder kan wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker enige interesse zou hebben voor het lot van Leila sedert zijn vertrek uit Afghanistan. Dat verzoeker zou menen “*een streep te moeten maken achter de tijden met Leila*” en dat hij niet wenst te weten wat haar overkwam (“*Voor hetzelfde geld werd Leila gefolterd, verkracht, opgesloten, vermoord...*”) daar hij hopeloos zou zijn omdat hij haar niet kan helpen, is slechts een blote bewering die in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming geenszins een verschoning vormt voor verzoekers gebrekkige kennis over het lot van Leila sedert zijn vertrek uit Afghanistan. Immers, redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker zich terdege tracht te informeren over het verdere verloop van zijn problemen sinds zijn vertrek, al was het maar om op een correcte wijze (de actualiteit van) zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming te kunnen inschatten. Dat verzoeker zelfs niet heeft geïnformeerd naar het lot van Leila sedert zijn vertrek, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde relatie met Leila en aan de ernst en de geloofwaardigheid van de uit deze relatie ontstane problemen.

Tevens treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze motiveert dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zelf gaat kijken wie er aan de deur was op het moment dat hij samen was met Leila in haar ouderlijk huis, terwijl redelijkerwijze kan worden verwacht dat alles in het werk zou worden gesteld om verzoeker te kunnen laten weggkomen alvorens samen te worden betrappt. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat tijdens het gehoor had dienen te worden gevraagd naar de “*plaatsgesteldheid*” van de woning, dient erop gewezen dat hieromtrent tijdens het gehoor wel degelijk vragen werden gesteld (gehoorverslag CGVS, p. 14-15). Waar verzoeker stelt dat het bij de juiste vraagstelling duidelijk zou zijn geweest welke deur zich waar bevond en wat de juiste plaatsgesteldheid was van de woning, dient vastgesteld dat hij nalaat in zijn verzoekschrift daaromtrent enige duidelijkheid te verschaffen die

volgens hem een ander licht zou kunnen werpen op de motieven in de bestreden beslissing, hetgeen allerminst ernstig is.

Daar waar dient aangenomen dat in een tribale samenleving als de Afghaanse, waar de familie-erfelijkheid erg belangrijk is en conflicten tussen families door middel van overleg tussen de families en/of bemiddeling door de tribale structuur (zoals via de mullah of de malik) worden opgelost, blijkt uit verzoekers verklaringen dat *in casu* geen enkele bemiddelingspoging werd ondernomen. Waar verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift beweert dat “*de familie van verzoeker wel eens zou kunnen gedacht hebben dat de familie van Leila het niet “waard” was hun erf te krenken...*” (eigen onderlijning), komt hij niet verder dan het *post factum* opwerpen van een hypothese waarvan hij nooit eerder melding maakte en die bovendien niet te rijmen valt met de conflictoplossing die in een tribale maatschappij veelal wordt toegepast. Waar verzoeker het heeft over “*de (familie van de) afgewezen echtgeno(o)t(e)*”, dient erop gewezen dat *in casu* geen sprake is van een huwelijk.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt als volgt:

“De algemene lijn in dit dossier is dat het Commissariaat-generaal steeds haar bevindingen afsluit met de vermelding dat verzoeker niet heeft gehandeld als een ander persoon die zich in dezelfde situatie zou hebben bevonden (“bonus pater familias”). Dit schept immers een gevaarlijk precedent. Dit zal er immers toe leiden dat huidige asielzoekers hun landgenoten op de hoogte zullen brengen om mee te delen dat ze op dergelijke vragen zullen moeten antwoorden zoals een ander dat doet... Meer nog, dit zou de individualiteit van dergelijke dossiers uithollen en er enkel toe leiden dat asielzoekers op globale wijze zullen antwoorden wat het Commissariaat-generaal als antwoord wil zien. Het dient voor verzoeker duidelijk te zijn dat dit niet de procedure is die hij prefereert. Ieder feitenrelaas is immers individueel en dient ook individueel te blijven. Het zijn immers ieders persoonlijke problemen die onder de loep moeten worden genomen om beoordeeld te worden in een asielrelaas.”, dient erop gewezen dat ieder dossier individueel wordt behandeld. *In casu* dient vastgesteld dat de commissaris-generaal zich bij de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming heeft gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen. Het loutere feit dat verzoekers verklaringen onaannemelijk, niet-doorleefd en/of ongeloofwaardig worden bevonden, betekent niet dat de commissaris-generaal één of ander verwachtingspatroon zou vooropstellen waaraan verzoeker zou moeten voldoen teneinde zijn vluchtrelaas aannemelijk te maken. Indien verzoekers vluchtrelaas afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dient verzoeker echter wel *in concreto* uiteen te zetten waarom in zijn persoonlijk geval zijn situatie anders is dan hetgeen normaliter kan worden verwacht. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan immers ook blijken uit onaannemelijke, vage of niet-doorleefde verklaringen.

Uit het geheel van wat voorafgaat, blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden relatie met zijn buurmeisje Leila of aan de problemen die uit deze relatie zouden zijn voortgekomen.

2.3.2.5. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid en homoseksuele relatie met Omid, gelet op (a) verzoekers onaannemelijke verklaringen over zijn bewustwording van zijn homoseksuele geaardheid, (b) verzoekers bewering dat zijn homoseksuele gevoelens zich beperken tot Omid niet te rijmen valt met zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid, (c) verzoekers niet-doorleefde verklaringen over zijn relatie met Omid en zijn gebrekkige kennis over de persoon van Omid, en (d) verzoekers gebrekkige kennis over de leefwereld van homoseksuelen in België:

*“Daarnaast kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden **vrees voor vervolging in Afghanistan op basis van uw homoseksuele geaardheid**. U hebt uw voorgehouden homoseksuele geaardheid en uw liefdesrelatie met een man in België immers geenszins aannemelijk kunnen maken.*

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw bewustwording als homoseksueel weinig aannemelijk zijn. U verklaart dat u voorafgaand aan uw relatie met uw Afghaanse partner Omid ongeveer een jaar met hem samenwoonde in het opvangcentrum en dat u in die periode (erotische) gevoelens voor hem begon te krijgen (CGVS, p. 18). Gevraagd naar uw gevoel toen u zich bewust werd van de aantrekking die Omid op u uitoefende, verklaart u dat u er zich heel goed over voelde en dat u geen angst voelde. U geeft tevens aan dat uw eerste ervaring met een relatie met een meisje heel slecht was afgelopen. Daardoor was u gestopt met van meisjes te houden (CGVS, p. 18-19). Toen u ter bevestiging werd gevraagd of u geen relaties meer wou met een meisje omdat uw eerste relatie slecht was afgelopen, bevestigde u dit (CGVS, p. 19). U gaf aan dat u zich goed voelde over uzelf toen u ontdekte dat u homoseksueel was.

Gevraagd of u zich toen trots voelde, bevestigde u dit (CGVS, p. 19). Uw verklaringen zijn erg opmerkelijk, te meer daar u verklaart dat het leven van homoseksuelen in gevaar is in Afghanistan en dat homoseksualiteit in strijd is met de islam (CGVS, p. 19). Gevraagd of u, rekening houdend met die situatie in Afghanistan, u nog steeds goed voelde toen u ontdekte dat u homoseksueel was, antwoordde u bevestigend. U gaf aan dat u zich goed voelde omdat u niet in Afghanistan was en nooit meer terug wilde gaan (CGVS, p. 19). Dat u ondanks de problematische situatie voor homoseksuelen in Afghanistan en binnen de Afghaanse gemeenschap in het algemeen, geen enkel gevoel van twijfel of ontredde gewaar bent geworden na uw ontdekking van uw homoseksualiteit, is hoogst opmerkelijk. Toen vervolgens werd gevraagd naar de mening van uw familie en vrienden over homoseksualiteit, gaf u aan dat uw familie en vrienden alle banden met u zouden verbreken indien ze dit over u zouden ontdekken en dat uw ouders u zelf zouden vermoorden indien ze de waarheid over uw seksualiteit zouden achterhalen (CGVS, p. 19). Gevraagd naar uw gevoel daarbij, verklaarde u dat u zich daarover heel slecht voelde. U verklaarde geen contact meer met uw familie te hebben omdat u hen niet kunt vertellen over uw geaardheid. U bent bang dat u daardoor uw familie zou kunnen verliezen (CGVS, p. 20). Dat u pas na verschillende vragen over uw familie en hun houding ten opzichte van homoseksualiteit aangeeft dat u zich slecht voelt bij het feit dat u tegenover hen nooit eerlijk zal kunnen zijn over uw seksuele geaardheid, is opmerkelijk.

Ook uw verklaringen over uw gevoel als religieuze persoon bij de ontdekking van uw homoseksualiteit zijn weinig aannemelijk. U verklaart dat u wel degelijk een moslim bent, maar dat u niet heel gelovig bent. U stelt dat u bier en andere zaken drinkt. U geeft daarbij ook aan dat u doet wat u wilt (CGVS, p. 20). Gevraagd naar de positie van de islam ten opzichte van homoseksuelen, stelt u dat u daar niet veel informatie over heeft, maar dat homoseksuelen moeten worden vermoord volgens de islam. Om geen problemen te krijgen met andere Afghanen houden u en Omid daardoor jullie relatie verborgen (CGVS, p. 20). Gevraagd naar uw gevoel bij de vaststelling dat uw religie mensen zoals u wil vermoorden, stelt u niet in Afghanistan te zijn en verklaart u dat niemand u hier iets kan opleggen. Meermaals gevraagd of uw relatie met de islam veranderd is sinds u ontdekt heeft dat u homoseksueel bent, verklaart u enkel dat u in het verleden geen sterke band had met uw religie en dat die relatie nu nog steeds zwak is (CGVS, p. 20). Andermaal komen uw verklaringen weinig doorleefd over.

Het is eveneens opmerkelijk dat u op geen enkel moment de behoefte voelde om met iemand te spreken toen u gewaar werd dat u zich aangetrokken voelde tot Omid. Hiernaar gevraagd stelt u louter dat u er met niemand over wilde spreken omdat die persoon dan mogelijk overstuur zou geraken (CGVS, p. 20).

Gelet op uw Afghaanse origine en uw religieuze achtergrond is het opmerkelijk dat u klaarblijkelijk geen enkel moment van vertwijfeling hebt gekend toen u bij uzelf gewaar werd dat u homoseksueel bent. Enkel tijdens de nacht dat u voor het eerst seksuele betrekkingen had met Omid, had u een beetje twijfels. U verklaarde dat u toen voor het eerst een relatie had met een man, dat het iets nieuws was en dat alles wat men voor het eerst doet niet natuurlijk lijkt. Maar naargelang de nacht zich voltrok voelde het goed aan en wilde u die relatie verder ontwikkelen (CGVS, p. 17). Andermaal maken uw verklaringen ter zake een weinig doorleefde indruk.

Voorts is het opmerkelijk dat uw (homo)seksuele gevoelens beperkt blijven tot Omid. Gevraagd naar uw gevoelens voor personen van hetzelfde geslacht, stelt u dat u geen gevoelens heeft, maar dat u zich enkel aangetrokken voelt tot Omid. U verklaart dat u zich nooit aangetrokken heeft gevoeld tot een andere man (CGVS, p. 21). U geeft aan dat u zich niet langer aangetrokken voelt tot vrouwen na uw slechte ervaringen in uw eerste relatie. U geeft aan dat u als gevolg daarvan veel problemen heeft gekend en een 'koud hart' hebt gekregen tegenover vrouwen (CGVS, p. 21). U bent er evenwel zeker van dat uw seksualiteit niet nog een keer zal veranderen. U geeft aan dat u geniet van uw homoseksualiteit en dat u dat genot niet wil verliezen (CGVS, p. 21).

Daarnaast maken ook uw verklaringen over uw relatie met Omid een weinig doorleefde indruk. Zo is het opmerkelijk dat u noch Omid wist dat de andere persoon homoseksueel was voor jullie op een nacht seksuele betrekkingen hadden met elkaar (CGVS, p. 20). Op een dronken avond vertelde Omid u plots dat jullie van elkaar moesten genieten en dat jullie moesten ontdekken hoe het voelde. Daarop accepteerde u zijn voorstel (CGVS, p. 21). Toen u werd voorgelegd dat Omid een groot risico nam om u zo'n voorstel te doen aangezien u zich erg beledigd had kunnen voelen en helemaal anders had kunnen reageren, verklaarde u enkel dat jullie een beetje twijfelden over elkaars geaardheid. Toen hierover werd doorggevraagd, moest u evenwel toegeven dat Omid u nooit had verteld dat hij twijfelde over uw geaardheid. U hebt evenmin ooit aan Omid gevraagd hoe hij wist dat u homoseksueel was. U stelt enkel dat jullie elkaar begrepen (CGVS, p. 22).

Voorts is het opmerkelijk dat u nauwelijks iets afweet over Omid, met wie u inmiddels bijna een jaar een liefdesrelatie zou hebben (CGVS, p. 18). Zo heeft u er geen idee van of Omid voor u al andere (seksuele) relaties heeft gehad (CGVS, p. 22). U weet evenmin waar Omid zijn seksuele geaardheid heeft ontdekt.

U geeft aan dat Omid geboren is in Afghanistan en opgroeide in Iran, maar weet niet of hij zich op één van die plaatsen al bewust was van zijn geaardheid (CGVS, p. 23). Over de ouders van Omid kunt u enkel vertellen dat zijn vader gestorven is in Iran en dat hij zijn moeder onderweg is kwijtgeraakt tussen Turkije en Griekenland. U heeft er evenwel geen idee van wat hun namen zijn. U weet evenmin wat geleid heeft tot het overlijden van zijn vader in Iran (CGVS, p. 24). De woonplaats van Omid in Iran kent u niet. U weet niet of hij daar naar school is gegaan of heeft gewerkt. U weet wel dat hij afkomstig is uit het district Shindand in de provincie Herat. De naam van het dorp waaruit hij afkomstig is, kent u evenwel niet. U weet evenmin waarom Omid en zijn familie Afghanistan hebben verlaten. U weet ook niet of hij nog andere familie heeft in Afghanistan. Zelfs van de etnie van Omid bent u niet op de hoogte (CGVS, p. 25).

Ook over jullie relatie zijn uw verklaringen bijzonder summier. U stelt dat jullie elkaar eens om de twee weken zien en verder beperkt telefonisch contact hebben. Gevraagd naar de reden waarom jullie elkaar niet vaker contacteren, herhaalt u enkel dat jullie elkaar niet veel bellen. Gevraagd waarom jullie niet vaker met elkaar afspreken, stelt u slechts dat u soms bezig bent en dat hij soms ook bezig is (CGVS, p. 26). Gevraagd naar zaken waar hij goed en slecht in is, stelt u slechts dat u denkt dat hij goed kan werken met zijn handen. Slechte dingen hebt u naar eigen zeggen nog niet gezien (CGVS, p. 26). Gevraagd naar zijn hobby's verklaart u dat hij graag spelletjes speelt zoals tafeltennis en voetbal. Gevraagd of hij andere interesses heeft buiten sport, moet u aanvankelijk toegeven dat u nergens op kan komen. Vervolgens stelt u dat u denkt dat hij graag tekent (CGVS, p. 26). Gevraagd naar mooie of verdrietige momenten die u met Omid heeft beleefd, stelt u dat jullie meestal gelukkig zijn. Gevraagd om meer te vertellen over een mooi moment waarop jullie gelukkig waren, stelt u eerst dat u zich geen moment voor de geest kan halen. Vervolgens haalt u aan dat het soms heel interessant is als jullie samen naar een komische film kijken. Gevraagd naar de naam van de film die jullie zagen toen jullie zo'n moment beleefden, stelt u enkel dat jullie veel films zagen (CGVS, p. 28).

Ten slotte moet worden opgemerkt dat u geen enkele informatie heeft over de leefwereld van homoseksuelen in België. U verklaart dat u geïnteresseerd bent om te weten te komen waar homoseksuelen elkaar ontmoeten of samen feest vieren, maar dat u daar nog nooit naar hebt gezocht. Gevraagd of u ooit al enige moeite hebt gedaan om daar meer over te weten te komen, stelt u dat u niet wist of het al dan niet bestond (CGVS, p. 28).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd om uw voorgehouden homoseksuele geaardheid aannemelijk te maken."

De Raad wijst erop dat, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige, concrete en doorleefde verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat de *protection officer* open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn beweerde homoseksualiteit rekening houdend met zijn herkomst uit de homofobe Afghaanse samenleving. Hierbij dient opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Uit een lezing van het gehoorverslag en van de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat de commissaris-generaal toepassing zou hebben gemaakt van "*één of andere wetenschappelijke formule*" om een homoseksuele geaardheid vast te stellen. Verzoeker kreeg de kans om zijn geaardheid aan de hand van zijn eigen verklaringen aannemelijk te maken en de motivering in de bestreden beslissing is gebaseerd op deze verklaringen. Evenmin blijkt uit het gehoorverslag of de bestreden beslissing enige vooringenomenheid in hoofde van de commissaris-generaal met betrekking tot homoseksuelen. Het loutere feit dat, op basis van verzoekers eigen verklaringen, *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden homoseksuele geaardheid en zijn beweerde homoseksuele relatie met Omid, betekent allermindst dat de commissaris-generaal vooringenomen zou zijn betreffende homoseksualiteit in het algemeen. Verder wordt van verzoeker geenszins een "*negatief bewijs*" verwacht dat hij niet heteroseksueel is. Integendeel, verzoeker kreeg uitgebreid de kans om aan de hand van zijn eigen verklaringen (en eventuele andere bewijsmiddelen die hij zou hebben willen voorleggen) zijn beweerde homoseksuele geaardheid en zijn beweerde homoseksuele relatie met Omid *in concreto* aannemelijk te maken. Dat verzoeker hier niet in slaagt, kan bezwaarlijk aan de commissaris-generaal worden verweten. De bewijslast rust immers op verzoekers schouders. Bovendien komt het niet aan de commissaris-generaal toe om het gehoor te "*sturen*" en is verzoeker zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij aflegt.

Mede gelet op het voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze motiveert dat verzoeker de ontdekking en bewustwording van zijn beweerde homoseksuele geaardheid geenszins *in concreto* aannemelijk maakt. Immers, verzoeker verklaarde enerzijds dat hij zich goed voelde over de ontdekking van zijn geaardheid, dat hij geen angst voelde en dat hij trots was, terwijl hij anderzijds stelde dat hij er zich slecht over voelde dat hij zijn familie en vrienden nooit zou kunnen inlichten over zijn geaardheid en dat hij bang is dat hij zijn familie zou kunnen verliezen. Tevens komen ook verzoekers verklaringen over de invloed van de ontdekking van zijn beweerde homoseksuele geaardheid op zijn islamitische geloofsovertuiging niet doorleefd voor. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker meteen melding zou maken van enige negatieve gevoelens wanneer hem wordt gevraagd welke emoties de ontdekking en bewustwording van zijn homoseksuele geaardheid met zich meebracht. Dat verzoeker pas voor het eerst deze negatieve emoties vermeldt na veel aandringen vanwege de *protection officer*, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Verzoeker kan dan ook geenszins worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift op *post factum*-wijze stelt als volgt: *“Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen het geluk dat verzoeker heeft ervaren door eindelijk zijn ware geaardheid te hebben ontdekt en het verdriet dat hij heeft wegens het feit dat hij nooit open zal kunnen zijn over zijn ware aard tegenover zijn familie.”*

Verder dient vastgesteld dat verzoeker ook zijn voorgehouden homoseksuele relatie met Omid niet *in concreto* aannemelijk weet te maken.

Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker niet-doorleefde verklaringen aflegde over zijn relatie met Omid en dat zijn kennis over de persoon van Omid gebrekkig is niettegenstaande hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing al gedurende een jaar een vaste liefdesrelatie zou hebben. *“Voorts is het opmerkelijk dat u nauwelijks iets afweet over Omid, met wie u inmiddels bijna een jaar een liefdesrelatie zou hebben (CGVS, p. 18). Zo heeft u er geen idee van of Omid voor u al andere (seksuele) relaties heeft gehad (CGVS, p. 22). U weet evenmin waar Omid zijn seksuele geaardheid heeft ontdekt. U geeft aan dat Omid geboren is in Afghanistan en opgroeide in Iran, maar weet niet of hij zich op één van die plaatsen al bewust was van zijn geaardheid (CGVS, p. 23). Over de ouders van Omid kunt u enkel vertellen dat zijn vader gestorven is in Iran en dat hij zijn moeder onderweg is kwijtgeraakt tussen Turkije en Griekenland. U heeft er evenwel geen idee van wat hun namen zijn. U weet evenmin wat geleid heeft tot het overlijden van zijn vader in Iran (CGVS, p. 24). De woonplaats van Omid in Iran kent u niet. U weet niet of hij daar naar school is gegaan of heeft gewerkt. U weet wel dat hij afkomstig is uit het district Shindand in de provincie Herat. De naam van het dorp waaruit hij afkomstig is, kent u evenwel niet. U weet evenmin waarom Omid en zijn familie Afghanistan hebben verlaten. U weet ook niet of hij nog andere familie heeft in Afghanistan. Zelfs van de etnie van Omid bent u niet op de hoogte (CGVS, p. 25).*

Ook over jullie relatie zijn uw verklaringen bijzonder summier. U stelt dat jullie elkaar eens om de twee weken zien en verder beperkt telefonisch contact hebben. Gevraagd naar de reden waarom jullie elkaar niet vaker contacteren, herhaalt u enkel dat jullie elkaar niet veel bellen. Gevraagd waarom jullie niet vaker met elkaar afspreken, stelt u slechts dat u soms bezig bent en dat hij soms ook bezig is (CGVS, p. 26). Gevraagd naar zaken waar hij goed en slecht in is, stelt u slechts dat u denkt dat hij goed kan werken met zijn handen. Slechte dingen hebt u naar eigen zeggen nog niet gezien (CGVS, p. 26). Gevraagd naar zijn hobby's verklaart u dat hij graag spelletjes speelt zoals tafeltennis en voetbal. Gevraagd of hij andere interesses heeft buiten sport, moet u aanvankelijk toegeven dat u nergens op kan komen. Vervolgens stelt u dat u denkt dat hij graag tekent (CGVS, p. 26). Gevraagd naar mooie of verdrietige momenten die u met Omid heeft beleefd, stelt u dat jullie meestal gelukkig zijn. Gevraagd om meer te vertellen over een mooi moment waarop jullie gelukkig waren, stelt u eerst dat u zich geen moment voor de geest kan halen. Vervolgens haalt u aan dat het soms heel interessant is als jullie samen naar een komische film kijken. Gevraagd naar de naam van de film die jullie zagen toen jullie zo'n moment beleefden, stelt u enkel dat jullie veel films zagen (CGVS, p. 28).” Verzoeker weerlegt dit motief niet zodat dit onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

De geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt bovendien verder ondermijnd door de uiteenzetting dienaangaande in onderhavig verzoekschrift. Zo stelt verzoeker in zijn verzoekschrift enerzijds dat er *“hier ook een beetje sprake [is] over een “verboden liefde”* en dat hij en Omid niet open en bloot kunnen uitkomen voor hun relatie daar teveel bij elkaar zijn argwaan zou kunnen wekken bij de Afghaanse landgenoten, doch anderzijds ook dat hij in België zijn ware geaardheid kan uiten en dat dit ertoe leidt dat hij zich goed voelt en dat hij geen angst voelt. Niettegenstaande verzoeker hieruit besluit dat *“Het komt verzoeker dan ook toe zo weinig mogelijk zijn geaardheid direct of indirect te laten blijken zolang hij in het LOI verblijft.”* kan worden vastgesteld dat dat verzoeker en Omid, die intussen reeds ongeveer drie jaar een homoseksuele (liefdes)relatie zouden hebben, niet zijn gaan samenwonen,

temeer daar Omid een in België erkend vluchteling zou zijn. Bovendien dient erop gewezen dat *in casu* geen elementen voorliggen waaruit zou kunnen blijken dat Omid in België zou zijn erkend als vluchteling omwille van diens homoseksuele geaardheid.

Gezien het voorgaande kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid en evenmin aan zijn beweerde homoseksuele relatie met Omid.

2.3.2.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.7. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiare beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiare beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiare beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) terecht als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan houdt het CGVS rekening met het rapport “INHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018.

Verweerder merkt hierbij op dat nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elke verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiare beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de

mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterkte regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in de stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partij afkomstig is. Gezien haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten.

De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

De provincie is grotendeels in handen van de overheid. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh ruw geschat 1,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 129 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Balkh in zijn geheel relatief erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn bovendien doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh, en in het bijzonder de stad Mazar-e Sharif blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er soms aanslagen gepleegd worden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2017, als in 2018 vonden er ook enkele aanvallen op "high profiel" doelwitten plaats.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict."

Verzoeker brengt geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier, stuk 7) onjuist of achterhaald zou zijn. Aldus wordt de hiervoor geciteerde analyse uit de aanvullende nota van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER